

Γράφει

η **ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ**

Θυμάμαι ακόμα στις εκθέσεις στο δημοτικό να γράφω με περηφάνια πως αν ταξιδεύεις τη νύχτα για το χωριό μου και κοιτάξεις ψηλά στο βουνό τότε αυτό μοιάζει με "λαμπρό αστέρι στον ουρανό.." Γιατί στα παιδικά μου τότε μάτια ήταν "αστέρι" Ήταν ο δικός μου παράδεισος που όλο το χρόνο με λαχταρά μετρούσα τις μέρες για να έρθει Αύγουστος και να ξανανταμώσω με τους φίλους μου.. να παίξω μπουγέλο στη κάτω βρύση και μπάλα στο σχολειό και μόλις βραδιάσει όλοι ραντεβού στην πλατεία για κρυφτό. Αλλά κι όταν η παιδική ηλικία αποτελούσε παρελθόν πια για μένα η φλόγα της προσμονής και της ανυπομονησίας για την μεγάλη μέρα, της επιστροφής στην Εδέμ έκαιγε μέσα μου άσβεστη. Πάντα θυμάμαι με νοσταλγία εκείνες τις ατέλειωτες βόλτες κάτω από το αυγουσιτιάτικο φεγγάρι γεμάτες γέλια και πειράγματα. Εκείνα τα βράδια που έδιωχναν μακριά σου κάθε άγχος, σε γέμιζαν ανεμελιά και γινόσουν και πάλι παιδί. Κρατώ μέσα μου ακόμα το ηλιοβασίλεμα στον Αι-Γιωργή και τη μυρωδιά του νοτισμένου από βροχή χώμα...

Δεν ξέρω αν μπορώ μέσα σε λίγες μονό αράδες να περιγράψω την ομορφιά αυτού του τόπου.. ξέρω σίγουρα πως έχει "κάτι" αυτό το μέρος κι αν ποτέ έρθεις θα το ερωτευτείς με την πρώτη μάτια και είμαι σίγουρη πως θα ξαναέρθεις...

Απέχοντας μόλις 3,5 ώρες από το κλινών άστου το Αχλαδοκαστρο αποτελεί μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για επιστροφή στη φύση, την ηρεμία και την ξεκούραση που τόσο πολύ ανάγκη έχουμε εμείς κυρίως οι άνθρωποι της πόλης...

Το 1828 η Αρτοτιβα μετονομάζεται σε Αχλαδοκαστρο και αποτελεί το πιο αρχαίο χωριό(η αρχή του τοποθετείτε γύρω στο 1650μ.χ ίσως και νωρίτερα) του άλλοτε πολυπληθή δήμου Προσχιου αλλά και έδρα κατή και κοτζαμπάση επί τουρκοκρατίας.

Το χωριό μας όπως και τα περισσότερα χωριά της ελληνικής υπαίθρου μαραζώνουν και τίποτα δεν θυμίζει την αίγλη των περασμένων χρόνων που έσφυζαν από ζωή. Οι ελάχιστοι κάτοικοι όμως θα σε αποζημιώσουν με την πιο ζεστή φιλοξενία και το πιο γλυκό χαμόγελο. Απολαμβάνοντας έναν καλοψημένο ελληνικό καφέ στην πλατεία του χωριού κάτω από τα βαθύσκιατα πλατάνια θα ακούσεις από τους ντόπιους να ξετυλιγονται ιστορίες από το παρελθόν .

Αξιοπρόσεκτο σημείο της ιστορίας του χωριού μας είναι ότι σε διάφορες τοποθεσίες βρέθηκαν αρχαία μνημεία και νομίσματα ενώ δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφερθούμε στο γεγονός ότι το χωριό μας έδωσε το παρών σε όλους τους αγώνες του έθνους από την τουρκοκρατία έως σήμερα μάλιστα έχουν δοθεί τιμητικά βραβεία σε αρκετούς συγχωριανούς μας ενώ ο Μακρυγιάννης στα απομνημονεύματα του αναφέρει ονόματα συγχωριανών μας.

Αξίζει να διασχίσεις το ιστορικό μονοπάτι των εξωδίτων του Μεσολογγίου όπου πέρασαν το 1826 οι λυτρωμένοι 1500 περίπου αγωνιστές και άμαχοι από την έξοδο της ιερής πόλης. Να θαυμάσεις το τοπίο και μετά από μια μαγική διαδρομή ανάμεσα στα πλατάνια και γιατί όχι και μια βουτιά στον ποταμό Εύηνο να φτάσεις στο Γεφύρι της Αρτοτιβας το οποίο κτίστηκε τον ΙΕ΄ αιώνα από τους Ενετούς σε σχήμα τοξωτό λιθόκτιστο. Και αποτελούσε το

κλειδί επικοινωνίας των νότιων επαρχιών της Αιτωλ/νίας και ορεινής Ναυπακτίας. Σε αυτό ο Αγγελάκης το 1818 οπλαρχηγός επί τουρκοκρατίας συνήψε μάχη μετά του Γιουσούφ Αραπή και το ασκέρι του από εδω πέρασαν οι λυτρωμένοι του Μεσολογγίου κατευθυνόμενοι στον πλάτανο καθώς και ο βασιλιάς Οθωνας με την σύζυγο του Αμαλία το 1857. Είναι το αρχαιότερο γεφύρι από όσα μέχρι σήμερα σώζονται στον νόμο Αιτωλοακαρνανίας και συμφωνά με την υπ. αριθμό υπππ/αρχ/β1/φ33/39725/1077/14-9-1995 υπουργική απόφαση (ΦΕΚ 798) χαρακτηρίστηκε ως ιστορικό διατηρητέο μνημείο.

Με περηφάνια σίγουρα οι κάτοικοι θα σου δείξουν την εκκλησία του προστάτη του χωριού μας τον Άγιο Νικόλαο. Αξιόλογο είναι το χειροποίητο τέμπλο της εκκλησίας το οποίο έκανε δωρεά πέρσι το καλοκαίρι ο εξ Αμερικής Κωνσταντίνος Πυλαρινός αλλά και η εικόνα του αγίου.

Σίγουρα δεν μπορείς να φύγεις από το Αχλαδοκαστρο αν πρώτα δεν περάσεις μια βόλτα από το λαογραφικό μουσείο του χωριού το οποίο ο σύλλογος με την βοήθεια των κατοίκων δημιούργησαν το 2005.

Μια βόλτα στα γραφικά ξωκλήσια, στη σπήλια του Καραϊσκάκη (όπως λένε τα πηγαδάκια των γερόντων), την κελαιριστή βρύση, το γήπεδο ποδόσφαιρου, τα πλακόστρωτα σοκάκια του χωριού θα σε ταξιδέψουν σε μια άλλη εποχή. Ενώ τα λιγοστά αρνοκατσικά που ακόμα εκτρέφονται, μένουν για να θυμίζουν τη ζωή του παρελθόντος.

Και μπορεί το πανέμορφο χωριό μας να μην υστερεί από πράσινο και βλάστηση. Μάλιστα αν κάποιος βρίσκεται στην πάνω βρύση και κοιτάζει προς τα κάτω σου δίνει την εντύπωση ότι οι σκέπες των σπιτιών ξεπροβάλουν μέσα από το καταπράσινο δασός. (Αξιόλογο είναι ότι στο παρελθόν η Αδελφότητα Αχλαδοκαστριτών με προσωπική δαπάνη και εργασία των μελών της περιέφραξε την βόρεια πλευρά του πρινοδασους εμπλουτίζοντας το με ποικιλία άλλων δέντρων.) Δυστυχώς όμως ανασταλτικό παράγοντα για την οικοπεδική ανάπτυξη του χωριού μας αποτελεί η ποσότητα νερού η οποία παρά τις πολλές γεωτρήσεις που έχουν γίνει η ποσότητα του ακόμα και σήμερα δεν επαρκεί και τους καλοκαιρινούς μήνες συχνά αντιμετωπίζουμε πρόβλημα.

Δεν μπορώ όμως να μην αναφερθώ και στην τεράστια προσπάθεια που κάνει ο σύλλογος του χωριού μας εδώ και χρόνια για την καλύτερευση των συνθηκών ζωής εκεί καθώς και τα δεκάδες έργα που έχει κάνει (τσιμεντόστρωση δρόμων, λαογραφικό μουσείο, γεωτρήσεις για εύρεση νερού, επισκευή εκκλησίας..)

Μια εποχή που αξίζει να επισκεφτεί κάποιος το χωριό μας είναι ο Αύγουστος καθώς είναι η εποχή που το χωριό σφύζει από ζωή ενώ τα τελευταία χρόνια διοργανώνετε πολιτιστικό καλοκαίρι με πληθώρα εκδηλώσεων για μικρούς και μεγάλους. **Αναμφισβήτητα θεσμό αποτελεί πλέον το αντάμωμα Αχλαδοκαστριτών που διοργανώ νετε κάθε καλοκαίρι στις 16 Αύγουστου.**

Οποία εποχή κι αν επισκεφτείς το χωριό μας σίγουρα θα σε σαγηνέψει...!!

